

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/109/2015
Identifikačné číslo spisu: 6013201541
Dátum vydania rozhodnutia: 14.12.2016
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:6013201541.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Jarmily Fúrovej a JUDr. Eleny Kováčovej v právnej veci navrhovateľky: W. A., bytom I. XX, XXX XX Y, zast. Ing. X. A., bytom bytom I. XX, XXX XX Y, proti odporcovi: Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina, Národná 34, 011 00 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 37322/2013 sp. zn. 5770/2013 zo dňa 21. augusta 2013, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Sp/53/2013- 22 zo dňa 22. novembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 25Sp/53/2013- 22 zo dňa 22. novembra 2013 potvrdzuje.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) uvedeným vo výroku tohto rozsudku bolo potvrdené rozhodnutie odporcu, ktorým odporca nepriznal navrhovateľke nárok na poskytnutie právnej pomoci. Krajský súd dospel po preskúmaní veci k záveru, že navrhovateľka nespĺňa podmienku materiálnej núdze v zmysle ustanovení §§ 3, 4, 6, 7 zákona č. 327/2005 Z. z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi. Vychádzal pritom zo zistení odporcu, podľa ktorých započítateľný príjem navrhovateľky a jej manžela ako spoločne posudzovanej osoby za posudzované obdobie presahuje výšku 1,6 násobku životného minima pre dve plnoleté fyzické osoby, a preto navrhovateľka nespĺňa jednu z podmienok zákona pre priznanie bezplatnej právnej pomoci ale ani podmienku priznania právnej pomoci s finančnou spoluúčasťou. Suma 1,6 násobku životného minima u navrhovateľky so spoločne posudzovanou osobou predstavovala výšku 528,51 € a od 01.07.2013 sumu 538,05 €, čo nesporné presahovalo sumu 1,4 násobku životného minima (462,45 €, resp. 470,79 €), ktorá je pre priznanie nároku rozhodujúca. Súd nemohol zohľadniť podstatnú odvolaciu námietku

navrhovateľky, ktorá požadovala odpočítať od zisteného príjmu ako odpočítateľné položky podľa § 7 ods. 1 písm. c/ zákona č. 327/2005 Z. z. daňovú povinnosť predpísanú manželovi navrhovateľky daňovými orgánmi (rozhodnutie Daňového riaditeľstva SR č. 1/228/80-37893/2011/993202-r zo dňa 24.03.2011 a č. 1/228/79-9009/2011/993302-r zo dňa 25.01.2011) vyrubený rozdiel dane z príjmov fyzických osôb za obdobie roku 2006 a 2007 vo výške 277,63 € a 18 686,01 €. Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, že príjmy navrhovateľky spolu s manželom (invalidný dôchodok, starobný dôchodok) nie sú príjmami podľa § 7 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. Invalidný dôchodok a starobný dôchodok sú príjmami v zmysle § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z., ktoré príjmy sa považujú za čisté príjmy (uvedené v § 8 ods. 1 písm. h/ zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov fyzických osôb), od ktorých nie je možné odpočítavať také položky, ako to požadovala navrhovateľka - vyrubenú daň z príjmov manžela podľa § 7 ods. 1 písm. c/ zákona č. 327/2005 Z. z.). Odpočítanie dane zákon umožňuje iba u príjmov podľa § 7 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z., nie však u príjmov uvedených v § 7 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z.

O trovách krajský súd rozhodol tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal a zároveň zaviazal navrhovateľku zaplatiť súdny poplatok vo výške 35 € v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet Krajského súdu v Banskej Bystrici.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka odvolanie a žiadala zrušenie rozhodnutia odporcu a priznanie práva na poskytnutie právnej pomoci podľa zákona č. 327/2005 Z. z. Navrhovateľka zotrvala na tvrdení, že zákon č. 327/2005 Z. z. v úvode ustanovenia § 7 ods. 1 stanovuje, že za príjem podľa tohto zákona sa považujú príjmy fyzických osôb podľa osobitného predpisu, za ktorý označuje zákon č. 595/2003 Z. z., po odpočítaní o.i. aj dane z príjmu fyzických osôb. Príjmom podľa zákona č. 595/2003 Z. z. sú aj príjmy, plynúce zo sociálneho poistenia, teda sú nimi aj invalidný a starobný dôchodok navrhovateľky a jej manžela. Takéto príjmy teda podliehajú odpočtom tak, ako to stanovuje zákon v § 7 ods. 1 písm. c/. Takými istými príjmami, t.j. invalidnými a starobnými dôchodkami, sú aj príjmy, uvedené v zákone č. 237/2005 Z. z. v § 7 ods. 2 písm. a/, pretože aj v tomto jeho ustanovení je odkaz na príjmy podľa osobitného predpisu, za ktorý je taktiež označený zákon č. 595/2003 Z. z.; v tomto je toto ustanovenie iba duplicitné s ustanovením v úvodnej časti § 7 ods. 1, v obidvoch týchto ustanoveniach sa jedná o príjmy podľa toho istého osobitného predpisu. Preto neodpovedá zákonu tvrdenie súdu, že invalidný dôchodok navrhovateľky a starobný dôchodok jej manžela nie sú príjmami podľa § 7 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z. V rozpore so zákonom č. 327/2005 Z. z. je teda aj tvrdenie súdu, že invalidný dôchodok navrhovateľky a starobný dôchodok jej manžela „sa považujú za čisté príjmy“, pretože takéto označenie príjmov sa v zákone nenachádza, a rovnako tak je v rozpore s týmto zákonom aj tvrdenie, že od nich „nie je možné odpočítať“ položky podľa § 7 ods. 1 písm. c/ zákona č. 327/2005 Z. z.. Rovnako tak je v rozpore s týmto zákonom tvrdenie, že „odpočítanie dane zákon umožňuje iba u príjmov podľa § 7 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.“ a rovnako tak tvrdenie, že „nie však u príjmov uvedených v § 7 ods. 2 zákona č. 327/2005 Z. z.“, keďže nič také v zákone č. 327/2005 Z. z. napísané nie je. Ďalej navrhovateľka uviedla, že takéto tvrdenia sú v prikróm rozpore s čl. 2 ods. 2. Ústavy Slovenskej republiky. Navrhovateľka ďalej dodáva, že dňa 13.01.2014 bola jej manželovi doručená daňová exekučná výzva zo strany Daňového úradu Žilina pod zn. 9500502/5/5669384/2013/Min zo dňa 20.12.2013. Navrhovateľka sa domnieva, že neodpovedá zákonu tvrdenie súdu, že od súdneho poplatku je oslobodený iba ten účastník, ktorému bol priznaný nárok na poskytnutie právnej pomoci, pretože práve naopak, podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) účastníka, u ktorého sú predpoklady aby bol súdom oslobodený od súdnych poplatkov, súd odkáže na jeho žiadosť na Centrum právnej pomoci. K tomu navrhovateľka dodáva, že toto konanie o poskytnutie právnej pomoci je iba podružným konaním k veci samej, ktorým je konanie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 29Sp/17/2013 o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Liptovskom Mikuláši, ktoré je konaním podľa reštitučného zákona č. 229/1991 Zb., v ktorom je navrhovateľka zo zákona oslobodená od súdnych poplatkov a toto oslobodenie sa vzťahuje na celé konanie, teda aj na predmetné; v tomto navrhovateľka poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 23Co/118/2003 zo dňa 30.04.2003, podľa ktorého je konanie oslobodené od platenia súdnych poplatkov ako celok, a na rozhodnutie toho istého súdu pod sp. zn. 10Co/199/2010 zo dňa 24.06.2010, podľa ktorého je v konaní tak, ako vo veci samej, tak aj v konaní o námietke zaujatosti, navrhovateľ

oslobodený od súdnych poplatkov, teda taktiež ako celok. Podľa uvedeného dokladu bola daňová exekučná výzva vydaná na základe exekučného titulu - vykonateľného výkazu nedoplatkov zo dňa 28.06.2011.

Odporca sa podaním zo dňa 19.02.2014 vyjadril k podanému odvolaniu navrhovateľky tak, že žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací s poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a ust. § 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní (§ 246c ods. 1 veta prvá v spojení s ust. § 212 ods. 1 O.s.p.) postupom podľa ust. § 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej adrese Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. V preskúmvanej veci bez opakovania pre účastníkov známych skutočností a právnych záverov s poukazom aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/17/2013 zo dňa 27.11.2013 sa odvolací súd obmedzil len na zdôraznenie tej skutočnosti, že pre posúdenie materiálnej núdze podľa zákona č. 327/2005 Z. z. je rozhodujúca výška príjmu, ktorú žiadateľ a spoločne posudzovaná osoba dosahovali v období december 2012 až jún 2013. Pre posúdenie príjmu sa vychádza z osobitného zákona č. 595/2003 Z. z., na ktorý predmetný zákon odkazuje. Zákon č. 595/2003 Z. z. upravuje príjmy zo závislej činnosti (§ 5), príjmy z podnikania z inej samostatnej zárobkovej činnosti, z prenájmu a z použitia diela a umeleckého výkonu (§ 6), príjmy z kapitálového majetku (§ 7) a ostatné príjmy. Všetky uvedené príjmy sú zdaňované podľa príslušných ustanovení zákona. Za rozhodné obdobie však navrhovateľka ani spoločne posudzovaná osoba nevykazovala vyššie uvedené príjmy, ale príjmy oslobodené od dane z príjmu podľa ust. § 9 zákona, a to dávky sociálneho poistenia (invalidný a starobný dôchodok). Od uvedených príjmov zákon neumožňuje odpočítanie navrhovateľkou požadovanej sumy vyplývajúcej z daňovej exekučnej výzvy, keďže podľa predloženej dokumentácie a zistenia už prvostupňového súdu (zápisnica z pojednávania z 22.11.2013 str. 20 súdneho spisu sa jedná o sumy daňového nedoplatku manžela navrhovateľky na dani z príjmov fyzických osôb za rok 2006 a 2007), nejde teda o sumy viažuce sa na poberané príjmy v rozhodnom období (2012 - 2013). Podľa ust. § 7 ods. 2 písm. a/ zákona č. 327/2005 Z. z. sa považujú za príjmy aj príjmy oslobodené od dane z príjmov fyzických osôb podľa osobitného predpisu, nedoplatok na dani z príjmu, ktorý bol povinný zaplatiť navrhovateľ na základe rozhodnutia daňového úradu nie je možné považovať za preddavok na dani z príjmu fyzických osôb podľa § 7 ods. 1 písm. c/ zákona č. 327/2005 Z. z.

Keďže na základe listinných dôkazov predložených navrhovateľkou a ani v samotnom odvolaní neboli spochybnené samotné dôkazy o výške poberaného invalidného dôchodku navrhovateľky a ani o výške starobného dôchodku spoločne posudzovanej osoby (manžela navrhovateľky), nedošlo tým ani k spochybneniu samotnej výšky príjmu spoločne posudzovaných osôb rozhodujúcich pre priznanie nároku

na poskytovanie bezplatnej právnej pomoci, ktorá v rozhodnom období prevyšuje 1,6 násobok životného minima. Krajský súd preto rozhodol vecne správne, ak rozhodnutie odporcu potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, keďže navrhovateľka v konaní úspešná nebola a odporcovi v takomto konaní náhrada trov neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.